
MARIN KATUNARIĆ (1938-1998)

UDK: 78.071 : 929 Katunarić, M.

Zadrhtala je i zanijemila mandolina. Zastala su srca malih i velikih mandolinista i svakog djelića bogate glazbene obitelji koju je granao cijeloga života.

Umro je Marin Katunarić, pjesnik mandoline. Umro je vrsni glazbeni pedagog, snažni umjetnik i neugasli entuzijast. Nepregledna su polja u kojima se, tije-

Marin Katunarić

kom četrdeset godina promicanja glazbenih i humanističkih vrijednosti, zrcali njegova začuđujuća pokretačka agilnost. U mnogim je splitskim osnovnim školama kao nastavnik glazbene kulture osnivaio mandolinske orkestre i u njima iznjedrio buduće glazbene profesionalce. Upravo te škole i danas imaju najviše učenika u splitskoj Glazbenoj školi (OŠ Lučac). Neobično aktivan bio je u svim amaterskim društvima ove regije. Pri KUD-u "Udarnik" u Solinu stvorio je mandolinski orkestar koji je prerašao u danas dobro poznati "Ad libitum". Među najznačajnijim je utemeljiteljima Festivala "Mandolina Imota" što se već tri godine održava u Imotskom. Iz privatne mandolinske

škole "Manuš", pri Isusovačkoj rezidenciji, Katunarić je izgradio vodeći mandolinski orkestar grada Splita - Gradsko mandolinsko društvo "Sanctus Dominio". Njegova skladateljska invencija, inspirirana posebno djelovanjem u "Sanctusu", otkriva vrhunskoga, mandolinskog znalca. Katunarićeve skladbe za mandolinske ansamble bit će neizbrisivi dio njihovih koncertnih programa. Iskonska ljubav prema mandolini nedjeljiva je od dalmatinske klapske pjesme. Osnovao je klapu "Kamen" uz koju je osobito trajno bio vezan.

Napokolebljivi, dosljedni i ustrajni Katunarić, pravi ratnik među glazbenicima, ostvario je veliki san u koji je utkao cijeli svoj život - mandolina je uvedena u glazbenu školu kao instrument ravnopravan ostalima. Čovjek vedra duha, širokoga osmijeha i otvorenoga srca, na žalost, često je bio nesretan i usamljen. Katunarić nije bio idealist koji je tražio nemoguće. Kulturu i duhovno bogatstvo shvaćao je kao temelj, a ne nadogradnju zdravoga društva. Svoje je učenike nesebično i očinski volio, skrbio o njima do posljednjega svojeg dana, ali je bio duboko žalostan kad bi osjetio da im zamjenjuje roditelje. Njegova beskrajna dobrota, toplina i neposrednost zrcalo su snažne vjere u Boga. Ljubav prema Bogu živio je u ljubavi prema čovjeku. Brodio je putem istine, pravde i bezgraničnoga umjetničkog traganja. Ostajemo mu dužni, zahvalni i ponosni slijedeći njegovo djelo koje poput vječnoga sunca neće stići na zapad.

TATJANA ALAJBEG